

„Stk. 2. Udgifter til befordring betragtes kun som fradragsberettigede, for så vidt de er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder. Udgifter, der er nødvendige for, at den skattepligtige eller med ham sambeskattede personer kan blive befordret mellem deres sædvanlige bopæl og arbejdspladsen, kan dog fradrages i det omfang, de samlede udgifter i det pågældende indkomstår har oversteget 400 kr. Ved opgørelsen af den skattepligtiges samlede udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads for et indkomstår kan i alle tilfælde højst medregnes et udgiftsbeløb på 1 500 kr. for hver person, og udgiftsbeløbet kan ikke overstige, hvad der ville medgå ved anvendelse af billigste offentlige befordring. Kan offentlig befordring ikke benyttes, opgøres udgiften ved anvendelse af eget befordringsmiddel på grundlag af kilometertakster, der fastsættes af finansministeren. Fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads indrømmes kun, hvis det samlede fradragsbeløb, der efter foranstående regler opgøres for den skattepligtige, er 100 kr. eller derover. Endvidere kan en skattepligtig, såfremt han dokumenterer, at han som følge af invaliditet eller kronisk sygdom har særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads, som er nødvendige for at opretholde indtægterhvervelsen, fradrage den del af befordringsudgiften, der overstiger, hvad der må anses for normal befordringsudgift i det pågældende tilfælde.

De i denne bestemmelse omhandlede fradrag berører ikke retten til det i stk. 1 omhandlede faste fradrag.“

§ 7.

Bestemmelsen i § 22 i lovbekendtgørelse nr. 326 af 15. december 1959 affattes således:

„§ 22. Ved skatteansættelsen for skatteåret 1961-62 af personer, der ved begyndelsen af nævnte skatteår opfylder aldersbetingelsen for at oppebære folkepension, eller som oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære folke- eller invalidepension, pension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m. fl., eller den i § 24, stk. 1, i lov om invalide- og folkepension omhandlede ydelse, skal der, alt for så vidt den pågældendes skattepligtige indkomst ikke overstiger de nedenfor angivne maksimalindkomstbeløb, i selve ansættelsen gives

et nedslag for nedsat erhvervsevne. Nedslaget beregnes med de nedenfor anførte beløb, dog højst med forskellen mellem den pågældendes skattepligtige indkomst og maksimalindkomsten for den gruppe, til hvilken skatteyderen vil være at henføre efter nedenstående regler:

Område A.

Københavns, Frederiksberg, Gentofte, Ballerup-Måløv, Birkerød, Brøndbyvester-Brøndbyøster, Dragør, Farum, Gladsaxe, Glostrup, Herlev, Herstedøster-Herstedvester, Hvidovre, Høje Tåstrup, Hørsholm, Lyngby-Tårnbæk, Rødovre, Store Magleby, Søllerød, Tårnby, Vallensbæk og Værløse kommuner:

Maksimalindkomst.....	7 600 kr.
Nedslag.....	3 000 -

Område B.

Øvrige kommuner:

Maksimalindkomst.....	7 200 kr.
Nedslag.....	3 000 -

§ 8.

I bestemmelsen i § 23 i lovbekendtgørelse nr. 326 af 15. december 1959 udgår stk. 2.

§ 9.

Bestemmelsen i § 25, stk. 1, i lovbekendtgørelse nr. 326 af 15. december 1959 affattes således:

„§ 25. Ved skatteberegningen stilles som familieforsørgere:

1) gifte mænd, der i medfør af bestemmelsen i § 7, stk. 1, i lov nr. 149 af 10. april 1922 sambeskattes med hustruen,

2) skattepligtige, der har børn — herunder stedbørn og adoptivbørn — under 18 år, som enten er hjemmeværende, jfr. § 26, stk. 3, eller som i overvejende grad forsørges af den skattepligtige gennem bidrag til barnets underhold, dog at der herved bortses fra bidrag, som den pågældende kan fradrage i indkomsten i medfør af bestemmelserne i §§ 10 og 11,

3) skattepligtige, der har plejebørn, for hvis pleje der ydes vedvarende vederlag, der ved begyndelsen af det kalenderår, i hvilket skatten ansættes, ikke har oversteg 125 pct. af normalbidraget for en fader i henhold til lov om offentlig forsorg.